

Селянинътъ *Феликсъ* останалъ безъ дърва. Той вземалъ кучето си и отишълъ въ гората. Снѣгътъ билъ дълбокъ, та се виждали само върховетъ на високитъ дървета.

Слѣдъ половинъ часъ *Феликсъ*, съ кучето си, се спрѣлъ до едни високи сухи *борики*. На една отъ тия *борики* имало строшенъ клонъ. Той се качилъ да го смъкне долу на земята. Клонътъ билъ дебелъ, за това падналъ на земята съ голѣма бързина. Той се подхлѣзналъ въ една блиска яма, покрита съ дебелъ снѣгъ, като повлѣкалъ съ себе си и *Феликса*. Слѣдъ минута врѣме не се виждалъ ни клоня, ни *Феликсъ*.

Кучето забѣлѣзало кждѣ падналъ господарятъ му и завчасъ слѣзло на мѣстото. То започнало да *души*, за да узнае кждѣ е потъналъ господаря му. И наистина, слѣдъ малко то го подушило на кждѣ е и се заловило за работа. Захванало да рови снѣга съ краката и муцуната си, до като най-послѣ се показали рѣцѣтъ и главата на *Феликса*.

Слѣдъ това кучето ухапало здраво палтото му и почнало да го тегли отъ ямата съ всичката си сила. Ала човѣкътъ билъ замръзналъ и не се мърдалъ отъ мѣстото си. Тогава умното куче, безъ да губи врѣме, се затекло въ селото у дома си. То започнало да дърпа за палтото голѣмия синъ на *Феликса* и да го тегли къмъ пѣтя. Синътъ се досѣтилъ за нещастieto на баща си и веднага трѣгналъ слѣдъ кучето.

Скоро, скоро тѣ стигнали до мѣстото, кждѣто лежалъ замръзналия *Феликсъ*. Но мѣстото било стрѣмно и той не можалъ да слѣзе, за да извади баща си. Кучето останало при господаря